

Μνήμη του Αγίου Γεωργίου του Νεομάρτυρος

/ [Βίοι Αγίων](#)

Σήμερα, 5 Απριλίου, η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη των Μαρτύρων Κλαυδίου, Διοδώρου και Νικηφόρου, καθώς και του Νεομάρτυρος Γεωργίου του εν Εφέσω, ο οποίος ενώ βρισκόταν σε κατάσταση μέθης παρασύρθηκε στον Ισλαμισμό και αρνήθηκε την χριστιανική του πίστη. Όταν όμως συνειδητοποίησε την πράξη του απαρνήθηκε το Ισλάμ και κατέφυγε στη Σάμο.

Στο διάστημα της απουσίας του, οι Χριστιανοί της Εφέσου, έλαβαν άδεια να ανεγείρουν Ναό, οι μωαμεθανοί όμως τους διέβαλαν ότι στα θεμέλια του Ναού έκρυψαν το λείψανο του Γεωργίου, τον οποίον δήθεν σκότωσαν, διότι απαρνήθηκε τη χριστιανική πίστη.

Στο μεταξύ ο Γεώργιος συνελήφθη και οδηγήθηκε βίαια στην Έφεσο, διότι επέμενε να ομολογεί τη χριστιανική του πίστη. Με τη μεσολάβηση των δημογερόντων αφέθηκε ελεύθερος. Επειδή όμως στην Έφεσο συνεχίζονταν οι δυσκολίες για την ανέγερση του Ναού, ο Γεώργιος πήρε την απόφαση να επιστρέψει στην πατρίδα του μετανιωμένος και έχοντας συνείδηση ότι έτσι θα οδηγηθεί στο μαρτύριο. Παρουσιάστηκε λοιπόν μπροστά στον μωαμεθανό ιεροδικαστή και με θάρρος

ομολόγησε την πίστη του στο Χριστό.

Ο μωαμεθανός ιεροδικαστής, πότε με κολακείες και υποσχέσεις και πότε με εκβιασμούς και απειλές, προσπάθησε να τον μεταπείσει, αλλά μάταια. Ακολούθησαν σκληρά βασανιστήρια και τέλος ο αποκεφαλισμός του νεομάρτυρα Γεωργίου στις 5 Απριλίου 1801. Το ιερό λείψανό του το έθαψαν οι Χριστιανοί με τις αρμόζουσες τιμές στον τάφο του νεομάρτυρα Πολυδώρου του Κυπρίου, ο οποίος εορτάζει στις 2 Σεπτεμβρίου.

Αγαπητοί, με σύνεση ο πιστός αντιλαμβάνεται εμπειρικά τη διδασκαλία της Εκκλησίας μας περί της Διαπίστωσης και Διακήρυξης της Αγιότητας των Αγίων. Η εφετινή επέτειος των 200 ετών από την έναρξη της Ελληνικής Επανάστασως του 1821, φέρνει προς ωφέλεια τη σαφή διάκριση μεταξύ Νεομαρτύρων και Εθνομαρτύρων.

Γράφει για το θέμα των Νεομαρτύρων και Εθνομαρτύρων ένας σύγχρονος καθηγητής στο έργο του Διαπίστωση και Διακήρυξη της Αγιότητας των Αγίων: «Ο κίνδυνος είναι προφανής, διότι πολλοί νεομάρτυρες ήταν Έλληνες και πολλοί έθνομάρτυρες ήταν ορθόδοξοι κληρικοί και μοναχοί. Έλληνες και χριστιανοί ήταν και οι μὲν και οι δέ».

«Αυτό που διακρίνει τούς έθνομάρτυρες από τούς νεομάρτυρες ήταν ή συνείδηση, τήν όποίαν είχαν για τόν έσχατο λόγο, που τούς όδηγοῦσε στην θυσία – μαρτύριο». Οι Εθνομάρτυρες, κληρικοί και λαϊκοί, «μαρτύρησαν – θυσιάστηκαν αγωνιζόμενοι για τήν άπελευθέρωση από τούς τούρκους και γενικά ένεκα τοῦ μεγάλου τους ρόλου στην επανάσταση τοῦ 1821, ενώ φυσικά ενδιαφέρονταν και για τήν πίστη τους. Θυσιάστηκαν δηλαδή ως φορείς τῆς ελληνικότητάς τους και ή δύναμη που τούς όδήγησε στην θυσία έκπορευόταν κυρίως από τήν φιλοπατρία τους, από τήν ελληνικότητά τους. Έτσι έγιναν Έθνομάρτυρες».

«Διαφορετικά είναι τά πράγματα μέ τούς νεομάρτυρες. Αυτό που κίνησε τούς τούρκους να θανατώσουν τούς Χριστιανούς ήταν ή άφισίωσή τους στην θρησκεία τους». Αυτό περιγράφεται και στο σημερινό συναξάρι του Νεομάρτυρος Γεωργίου, «προκλήθηκε καταπιεστικά ν' άρνηθεῖ τήν πίστη του» ή σε άλλη περίπτωση Νεομάρτυρος «κήρυττε τό Εὐάγγελιο». Η δύναμη που τούς θερμουργοῦσε έκπορευόταν από τήν πίστη στον Χριστό, ενώ φυσικά ενδιαφέρονταν και για τήν ελληνικότητά τους. Έτσι έγιναν Νεομάρτυρες».

«Η μεταξύ Νεομαρτύρων και Έθνομαρτύρων σύγχυση, που όντως είναι εύκολη, πρέπει και μπορεί ν' άποφευχθεῖ μέ τήν προσεκτική διακρίβωση τοῦ κυρίως λόγου, για τόν όποιο αυτοί θυσιάστηκαν και τῆς συνειδήσεως που είχαν για τό μαρτύριό

τους. Προσοχή απαιτείται καί στην πρόκληση για άλλαξοπιστία, έξιςλαμισμό, τό νά γίνουν οί όρθόδοξοι χριστιανοί μωαμεθανοί στην πίστη».

«Προκαλούνται πάντοτε νά έξομόσουν οί ύποψήφιοι Νεομάρτυρες, αλλά συχνά προκαλούνται καί οί ύποψήφιοι Έθνομάρτυρες. Οί πρώτοι προκαλούνταν, διότι ένοχλοϋσε ή πίστη τους. Οί δεύτεροι προκαλούνταν, διότι ένοχλοϋσε ή πατριωτική δράση τους».

Η Αγία Τεσσαρακοστή μάς διδάσκει ότι η μετάνοια και η συγχωρητικότητα προϋποθέτουν την αρετή της ταπεινοφροσύνης. Αυτά είναι απαραίτητα εφόδια, για να ζει ο άνθρωπος τη μακαριότητα της Βασιλείας του Πανάγιου Τριαδικού Θεού, παρά τα όσα βέλη κι αν εκτοξεύει ο διάβολος, πασκίζοντας μάταια, να στενοχωρήσει την ψυχή του αγωνιστή Χριστιανού.

Του Επισκόπου Μεσαορίας Γρηγορίου